

Сърбитѣ и българитѣ обсадили турцитѣ въ крепостѣта и не имѣ давали да излѣзатѣ. Така минали много дни. Голѣма храбростѣ показали войводитѣ на Василъ Ивановъ (Стефанъ Караджа, Хаджи Димитъръ, Панайотъ Хитовъ). Когато между турцитѣ, сърбитѣ и българитѣ имало примирие, българитѣ се обучавали на военно изкуство.

Василъ Ивановъ — учителъ

Очакваната война между сърбитѣ и турцитѣ не станала. Намѣсили се чуждитѣ държави и предложили на турцитѣ въ Бѣлградъ доброволно да напустнатѣ Сърбия. Нашитѣ бунтовници останали безѣ работа и поискали да заминатѣ съ оржието си за България. Чуждитѣ държави не позволили това и принудили Раковски да разпустне дружината си. Съ голѣмъ гнѣвъ и недоволство нашитѣ бунтовници се простили съ Раковски и другитѣ войводи, казали имѣ „до виждане“ и се прѣснали.

Единъ прекрасенъ день Василъ Ивановъ неочаквано се завърналъ въ Карлово, обрасълъ съ брада и мустаци, облѣченъ въ расо. Карловци се изненадали, но се и зарадвали, като чули дякона запѣлъ съ сладкия си гласъ въ църквата. Ала на Великдень 1863 г. дяконътъ направилъ нова изненада на карловци. Сърдцето му теглило да се бори съ мжчителитѣ на българитѣ, докато се освободи народа. Затова остригалъ косата си, хвърлилъ расото и се облѣкълъ въ граждански дрехи. За да се прехранва, той се условилъ за пѣвецъ въ църквата, после станалъ учителъ въ с. Войнягово, близу до Карлово. Въ това село Василъ Ивановъ, освенъ гдето пѣлъ въ църквата, почналъ да учи ученицитѣ на гимнастика и военно обучение, каквито той научилъ въ Бѣлградъ. Селянчетата много го обикнали. Но турцитѣ се научили за неговата военна гимнастика и поискали